

До Шевченківського райсуду м. Києва

Олійника Дмитра Вячеславовича,

*на постанову ст. слідчого СУ ГУ МВС України в м. Києві
від 17.01.2012 р. про закриття кримінальної справи,*

в порядку ст. 236-5 КПК України

СКАРГА.

Про оскаржувану постанову від 17.01.2012 р. я довідався 03.02.2012 р. від Бабкова Олександра Володимировича, за чиєю заявою було порушено кримінальну справу № 04-27569.

Крім того, 03.02.2012 р. я отримав листа № 12/2-12/2-1211 від 25.01.2012 р. заступника начальника СУ ГУ МВС України у м. Києві Симона В. О. (штемпель на поштовому конверті свідчить про відправку не раніше 01.02.2012 р.), яким повідомлено про підстави закриття кримінальної справи № 04-27569 відносно службових осіб КП «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (КП ГІОЦ КМДА).

Також 04.02.2012 р. я отримав листи № 7/2-о-11з від 27.01.2012 р. і № 7/2-о-1320 від 29.08.2011 р. щодо руху моїх повідомлень про інші злочини (штемпель на поштовому конверті свідчить про відправку не раніше 03.02.2012 р.).

Таким чином, до 03.02.2012 р. про закриття кримінальної справи я не знав і цю скаргу слід вважати поданою своєчасно.

Відповідно до ст. 236-5 КПК постанова органу дізнання, слідчого, прокурора про закриття кримінальної справи може бути оскаржена особою, інтересів якої вона стосується, або її представником до районного (міського) суду за місцезнаходженням органу або роботи посадової особи, яка винесла постанову, протягом семи днів з дня отримання її копії чи повідомлення прокурора про залишення скарги на цю постанову без задоволення.

Оскаржувана постанова безпосередньо стосується моїх інтересів, оскільки раніше мною до правоохоронних органів подавалися численні заяви про злочини за ст. ст. 182, 189, 202, 256, 330, 355, 361-2, 364, 382 КК, скоєні впродовж тривало часу службовими особами КМДА, КП ГІОЦ (яке підпорядковане КМДА) та КП «Липкижитлосервіс» у складі організованого злочинного угруповання. Вказане підтверджується як вищевказаними листами, так і постановою Дніпровського райсуду м. Києва від 30.01.2012 р. (набирає законної сили 07.02.2012 р.).

Поняття «охоронюваний законом інтерес», що вживається в частині першій статті 4 Цивільного процесуального кодексу України та інших законах України у логічно-смысловому зв'язку з поняттям «права», треба розуміти як прагнення до користування конкретним матеріальним та/або нематеріальним благом, як зумовлений загальним змістом об'єктивного і прямо не опосередкований у суб'єктивному праві простий легітимний дозвіл, що є самостійним об'єктом судового захисту та інших засобів правової охорони з метою задоволення індивідуальних і колективних потреб, які не суперечать Конституції і законам України, суспільним інтересам, справедливості, добросовісності, розумності та іншим загальноправовим засадам (рішення Конституційного Суду України № 18-рп/2004 від 01 грудня 2004 р.).

Оскаржуваною постановою порушені мої інтереси як скажника, оскільки не можна погодитися з такою підставою для закриття кримінальної справи, як відсутність в діянні складу злочину (п. 2 ст. 6 КПК) станом на момент порушення кримінальної справи. До декриміналізації статті 202 КК у діяннях КП ГІОЦ КМДА був склад злочину, а для

порушення кримінальної справи за ч. 2 ст. 202 КК були достатні приводи і підстави, зокрема наявність матеріальної шкоди, що завдана діями КП ГІОЦ КМДА споживачам житлово-комунальних послуг у м. Києві. Оскільки я також є споживачем житлово-комунальних послуг у м. Києві, оскаржувана постанова впливає на мої інтереси і як споживача, і як скаржника за іншими повідомленнями про злочини, щодо яких ще не прийнято процесуальних рішень. Вважаю, що така підстава, як відсутність в діянні складу злочину (п. 2 ст. 6 КПК) має бути виключеною з формулювання постанови про закриття кримінальної справи. Посилання на п. 2 ст. 6 КПК вважаю безпідставним.

Крім того, мотивами постанови про закриття кримінальної справи було також посилання на ч. 1 ст. 5 КК України, з чим також не можна повністю погодитися.

Відповідно до ч. 1 ст. 5 КК закон про кримінальну відповідальність, що скасовує злочинність діяння, пом'якшує кримінальну відповідальність або іншим чином поліпшує становище особи, має зворотню дію у часі, тобто поширюється на осіб, які вчинили відповідні діяння до набрання таким законом чинності, у тому числі на осіб, які відбувають покарання або відбули покарання, але мають судимість.

Відповідно до ч. 1 ст. 11 КК злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину.

Серед суб'єктів злочину є фізичні осудні особи, службові особи; отже юридичні особи, зокрема КП ГІОЦ КМДА не є такими суб'єктами (ст. 18 КК).

Проте з тексту оскаржуваної постанови від 17.01.2012 р. неможливо дізнатися – на яку саме з фізично осудних осіб, службових осіб КП ГІОЦ КМДА поширена дія закону, що скасовує злочинність діяння, пом'якшує кримінальну відповідальність або іншим чином поліпшує становище такої особи. В оскаржуваній постанові відсутні будь-які посилання на суб'єкт злочину, щодо якої органом досудового слідства застосовані положення ч. 1 ст. 5 КК.

За таких обставини не можна вважати, що органом досудового слідства були повністю виконані вимоги ст. ст. 213, 214 КПК, а тому оскаржувана постанова підлягає скасуванню.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 215, 236-5 КПК України,

ПРОШУ:

Оскаржувану постанову від 17.01.2012 р. про закриття кримінальної справи скасувати; кримінальну справу № 04-27569 направити прокурору.

Додатки: постанова старшого слідчого Мартинюка О. Б. від 17.01.2012 р.; листи Дніпровського РУГУ МВС України у м. Києві і ГУ МВС України у м. Києві з копіями поштових конвертів; постанова Дніпровського райсуду м. Києва від 30.01.2012 р., постанова Верховного Суду України № 21-246а11 від 28.22.2011 р. (щодо правозастосування нормативно-правових актів КМДА); копія скарги для прокуратури (всього на ___ арк.).

06 лютого 2012 р.

/Олійник Д. В./